

Annem, annem canım annem...

Sevin OKYAY

Annelere ve hayvan sevgisine ilişkin hikâyelerini daha önce de okuduğumuz Necati Güngör, bu kez annelerle çocuklar arasındaki o özel ilişkiyi ele almış *Anneme Bir Ev Alacağım* adlı kitabında. Yazarın bu tema etrafında kurguladığı dokuz hikâyenin yer aldığı kitap dokunaklı ve etkileyici.

Aslında bu yazıya "Benim Annem, Güzel Annem" başlığı daha fazla yakıştırdı, ama ne yapalım ki Necati Güngör'ün de bir hikâyesini içeren böyle bir kitap var. Güngör, Semih Gümüş'ün davetiyle Günışığı Kitaplığı dizisi için yazdığı hikâyeleri *Sessiz Yürek*'te toplamıştı. Bu hikâyeler esas olarak, çocuklukla yetişkinlik arasındaki hitap ediyordu, ama küçüklü büyüklü herkes tarafından da kolaylıkla okunacak nitelikteydi. Dokunaklı ve etkileyiciydiler; yazarlarının günümüzün madde, vefasız, çıkarıcı dünyasıyla bir alışverişi olmadığını vurguluyorlardı.

Güngör, o kitap için Soner Can'la yaptığı söyleşide, yeni nesillerin, içinde bulunduğumuz toplumsal koşullar nedeniyle vefa kavramını tanımadıklarına, tasarrufu da bilmediklerine değinmişti: "... şimdikiyle bizim nesillerimiz arasında kesin ayrımlar var. Bizi yetiştiren kuşaklar savaş, kıtlık, yokluk ve acılar görmüşlerdi. Ben hayatımı bir takım elbise ile geçirip bununla gurur duyanların döneminde yetiştim."

Doğrudur; *Anneme Bir Ev Alacağım*'da da böyle karakterler var. Öylesine bir şeymiş gibi yapılan büyük fedakârlıklar, yürek dolusu sevgiler var. Pişmanlıklar ve hayal kırıklıkları da. Elbette başlıca karakterlerimiz anneler ve çocukları. Gerçi bir hikâyede küçük anlatıcımız babasına pek düşkün, boyuna onun işliğine gidiyor, anlattığı hikâyeyi de orada yaşıyor; ama bu hikâye aslında annesine "bebek gibi" bağlı, başını onun dizine koyunca dünyası cennete dönen bir delikanlının, Fırat'ın hikâyesi.

Anneme Bir Ev Alacağım, dokuz hikâyeden oluşuyor: Burada Bülbül Ağlamış, Anneme Bir Ev Alacağım, Eski Annem, Benim Annem Bir Tane, Bana Anne Deme, Emanet Kuş, Annemin Gözleri Hareli, Ben Annemin Dalıyım, Yağmurda Eriyen Annem.

Hikâyeleri tek tek başka yerlerde okumuş olsanız, hepsinin yazarın başından geçtiğini sanırsınız. Güngör, öyle inandırıcı karakterler yaratıyor, onların ağzından öyle doğal şekilde konuşuyor ki anlattıklarının hepsini bizzat yaşadığına inanma eğilimi baskın çıkıyor. Zaten, köy ya da şehir, mekân neresi olursa olsun, anneler dâhil her şeye çocukların gözünden bakıyor. *Anneme Bir Ev Alacağım* tam anlamıyla bir çocuk kitabı olmayabilir (*Sessiz Yürek* de değildi), ama ikisinde de, kaç yaşında olursa olsun, herkesin okuyup benimseyeceği, duygulanacağı bir şeyler var.

BURADA BÜLBÜL AĞLARMIŞ

Bu hikâyelerde anneler, çocuklar, babalar, kardeşler, akrabalar, komşular dolanıyor. Hayvanlar da hemen oracıkta. Güngör hayvanlardan vazgeçmez, hatta yukarıda sözü geçen söyleşide, hayvana iyi davranan insanları iyi insan saydığını söyler ve "Bir hayvan sevgisi verebiliyorsa mesela, sevmeye dair düşündürebiliyorsa yazdıklarım, amacına ulaşmıştır," der. Veriyor, zaten yazarı tanıyanlar, sosyal ağlarda yolu onunla kesişenler, insani değerler, temel özgürlükler konusunda hassas, sanat seven, özellikle hayvanlara yüreğini açmış bir insan olduğunu bilir.

Belki de bu yüzden, kitabın ilk hikâyesi olan "Burada Bülbül Ağlamış", insanı kalbinden vuruyor. Hayli de şaşırtıyor, çünkü daha ilk öykü ve biz hemen karakterin Güngör olduğuna karar veriyoruz. Belki de öyle, bilemem. Ama yazarın hayvanlara karşı sevgisi, hissettiği sorumluluk duygusu, esas olarak "Emanet Kuş"ta sergilenmiş. Fırat'ın ve babanın kumruyu gönülden benimseyişleri, bütün hayvan-insan ilişkilerinde, küçüklere de büyüklere de örnek olmalı. Kitaba adını veren hikâyedeki, annesiyle birlikte çöpten kâğıt, demir, plastik toplayarak

geçinen çocuğun bir çöplükte bulup Kocabebek adını taktığı köpeğiyle olan ilişkisi ise başlı başına bir hayvan sevgisi örneği.

TANIDIĞIMIZ ANNELER

Okumak isteyen yoksul çocuklar, doğumevinde karışmış çocuklar, ebe elinde sakat kalmış çocuklar, annelerinin aslında üvey anneleri olduğunu anlamış olanlar... Genç yaşta dul kaldığı halde çocuklarını ezdirmemek için bütün hayatını onların üstüne kurmuş anneler, şehirli anneler, köylü anneler... Birinde mutlaka kendinizi bulacaksınız. Çünkü onları tanımasak da onlara benzeyen çok kadın tanıdık. Ya öyle çocuklar olduk ya da öyle çocuklar büyüttük. Necati Güngör, benim bildiğim kadarıyla, genç yaştan beri, otuz beş yıldır yazıyor. 1976 yılıydı, *Politika* gazetesinde yan yana masalarda otururduk. Sonra 1979'da *Sevgi Ekmektir*'le Türk Dil Kurumu Hikâye Ödülü'nü aldı; ödüllerin de kitapların da arkası hiç kesilmedi. Çalışkan, duyarlı bir yazar, titiz bir araştırmacı oldu. Keşke diyorum, aslında ders vermeyi amaçlamayan bu hikâyeler ve bu hikâyelerin örnek alınabilecek bazı kahramanları, küçüklü büyüklü okurların kalbinde yer etse de, onların yüreklerini de paylaşsalar...

Anneme Bir Ev Alacağım
Necati Güngör
Günışığı Kitaplığı / 132 sayfa

